Krimināllieta Nr.11815007317

Lietas arhīva Nr.KA04-0496-19/9

ECLI:LV:RAT:2019:0806.11815007317.2.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā 2019. gada 6. augustā

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija
tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese Ingūna Amoliņa,
tiesnese Smaida Gļazere,
tiesnese Iveta Vīgante,
piedaloties prokuroram Dainim Krastam
atklātā tiesas sēdē izskatīja apelācijas kārtībā krimināllietu /pers. A/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā, saistībā ar apsūdzētā /pers. A/ iesniegto apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2019.gada 28.marta spriedumu.

Aprakstošā daļa

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2019.gada 28.marta spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā (2017.gada 20.septembra nodarījums), kas paredzēts Krimināllikuma 253.[1]panta trešajā daļā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 5 gadiem un 1 mēnesi, bez mantas konfiskācijas ar probācijas uzraudzību uz 2 gadiem.

Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2019.gada 28.marta spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā (2017.gada 6.oktobra nodarījums), kas paredzēts Krimināllikuma 253.[1]panta trešajā daļā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 5 gadiem un 1 mēnesi, bez mantas konfiskācijas ar probācijas uzraudzību uz 2 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta trešo daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, daļēji saskaitot noteiktos sodus, sods /pers. A/ noteikts – brīvības atņemšana uz 6 gadiem un 6 mēnešiem, bez mantas konfiskācijas ar probācijas uzraudzību uz 3 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu sods pēc noziedzīgo nodarījumu kopības noteikts pilnībā saskaitot noteikto sodu ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2018.gada 8.maija spriedumā noteikto sodu, un galīgais sods noteikts – brīvības atņemšana uz 6 gadiem 6 mēnešiem, bez mantas konfiskācijas ar probācijas uzraudzību uz 3 gadiem, ar piespiedu darbu uz 80 stundām, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 4 gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.pantu un 50.panta piekto daļu, soda izciešanas termiņā ieskaitīts pēc Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2018.gada 8.maija sprieduma pilnībā izciestās piespiedu darba 80 stundas, līdz ar to piespiedu darbs uzskatāms par izciestu. Ieskaitīts daļēji izciestais transportlīdzekļu vadīšanas tiesību atņemšanas termiņš no 2018.gada 19.maija līdz 2019.gada 28.martam, ieskaitīts aizturēšanā un apcietinājumā pavadītais laiks no 2017.gada 6.oktobra līdz 2017.gada 7.decembrim un no 2019.gada 28.marta.

Drošības līdzekļi – nodošana policijas uzraudzībā, aizliegums izbraukt no valsts, aizliegums tuvoties /pers. B/ – grozīti uz apcietinājumu –, apcietinot /pers. A/ tiesas zālē pēc sprieduma pasludināšanas.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu izlemti jautājumi procesuālajiem izdevumiem un par rīcību ar lietiskajiem pierādījumiem.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 253.[1] panta trešās daļas par to, ka viņš neatļauti iegādājās, glabāja un realizēja psihotropās vielas lielā apmērā, laika periodā līdz 2017.gada 20.septembrim un neatļauti iegādājās, glabāja un realizēja psihotropās vielas lielā apmērā līdz 2017.gada 6.oktobrim pirmās instances tiesas konstatētajos apstākļos.

Par pirmās instances tiesas spriedumu apsūdzētais /pers. A/ iesniedza apelācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas spriedumu un izbeigt kriminālprocesu daļā par viņam inkriminēto noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts laika periodā līdz 2017.gada 6.oktobrim, kā arī daļā par noteikto sodu.

Savu lūgumu apsūdzētais pamatojis ar to, ka kriminālprocesa materiālos konkrētas vietas, kurā glabājas psihotropās vielas, adrese nebija atrodama, tā nebija zināma arī policijas darbiniekiem pēc apsūdzētā aizturēšanas. Apsūdzētais norāda, ka viņš 152,290 g vielas, kas satur 7,614g metamfetamīna un 12,183 g amfetamīna un 0,653 g vielas, kas satur 0,032 g metamfetamīna viņam piederošajā garāžā /numurs/, /adrese/ uzskata, ka izsniedzis labprātīgi, tādejādi atbilstoši Krimināllikuma 254.panta nosacījumiem, viņš atbrīvojams no kriminālatbildības par iepriekšminēto vielu neatļautu glabāšanu realizācijas nolūkā garāžā /numurs/, /adrese/ līdz 2017.gada 6.oktobrim.

Apelācijas sūdzībā norādīts, ka tiesas spriedumā nav norādīti motīvi, kāpēc ir tikušas noraidītas apsūdzētā liecības par 152,290 g vielas, kas satur 7,614 g metamfetamīna un 12,183 g amfetamīna un 0,653 g vielas, kas satur 0,032 g metamfetamīna neatļautu glabāšanu realizācijas nolūkā viņa lietošanā esošajā garāžā /adrese/labprātīgu izsniegšanu, secīgi atbrīvojot apsūdzēto no atbildības par šo vielu neatļautu glabāšanu realizācijas nolūkā. Apstāklis, ka apsūdzētais par vielām, kas tikušas ar apskati izņemtas no garāžas, ir paziņojis pēc viņa aizturēšanas, pēc apcietinājuma piemērošanas, nav par pamatu secinājumam, ka apsūdzētais nebūtu atbrīvojams no kriminālatbildības, kā to paredz Krimināllikuma 254.pants. Policijas darbiniekiem ne pirms apsūdzētā aizturēšanas, ne pēc tās un apcietinājuma piemērošanas līdz brīdim, kamēr /pers. A/ pats to nenorādīja, nebija zināms par vietu, kurā atrodas minētās vielas un vai vispār viņa glabāšanā atrodas neatļautas vielas.

Pirmās instances tiesa nepamatoti nav piekritusi aizstāvja uzskatam, ka /pers. A/ izdarījis vienu turpinātu noziegumu, nevis divus atsevišķus noziegumus. Pirmās instances tiesa atzinusi, ka apsūdzētā /pers. A/ darbības ir savstarpēji saistītas, taču tās neaptver vienots apsūdzētā nodoms.

Spriedumā nav norādīti motīvi kāpēc tika noraidītas citas kriminālprocesa materiālos esošās ziņas, kas norāda uz /pers. A/ vienotu nodomu aizliegto vielu realizācijā, lai gan aizliegtās vielas realizētas vienai un tai pašai personai, realizētas ar īsu laika intervālu – 2017.gada 20.septembris un 6.oktobris –, realizēta viena un tā pati viela, kura iepakota vienāda polimēra sastāva materiālā, līdz ar to, nevērtējot šos pierādījumus, pirmās instances tiesa nepareizi secinājusi, ka /pers. A/ izdarījis divus atsevišķus noziedzīgus nodarījumus, pretēji spriedumā citētajai krimināltiesību teorijas atziņai.

Apsūdzētais uzskata, ka pirmās instances tiesa nav ievērojusi Krimināprocesa likuma 19.panta trešās daļas nosacījumus, ka visas saprātīgas šaubas par vainu, kuras nav iespējams novērst, jāvērtē par labu personai, kurai ir tiesības uz aizstāvību. Spriedumā norādīts, ka 2017.gada 6.oktobrī, realizējot metamfetamīnu, /pers. A/ satikās ar /pers. B/, lai sākotnēji paņemtu no viņa naudu un pēc tam palūdza /pers. B/ uzgaidīt. No tā tiesa secinājusi, ka viela /pers. A/ uz naudas saņemšanas brīdi nebija līdzi un /pers. A/ bijis nepieciešams doties uz vielas slēptuvi, lai sagatavotu vielu /pers. B/ un pēc tam, kad viņš to bija izdarījis, /pers. A/ devās pie /pers. B/ un nodeva viņam vielu. Krimināprocesa materiālos nav atrodamas ziņas, ka /pers. A/ pēc tam, kad paņēma naudu no /pers. B/, devies uz slēptuvi, lai sagatavotu vielu /pers. B/ un /pers. A/ par to nekad nav liecinājis. Apsūdzētais uzskata, ka šādu secinājumu izdarīšanas, visticamāk, ir Krimināprocesa likuma 19.panta trešās daļas pārkāpums un šādam secinājumam nav pamata.

Apelācijas instances tiesas sēdē apsūdzētais /pers. A/ savu apelācijas sūdzību uzturēja, pamatojoties uz tajā norādītajiem argumentiem, papildus sniegt liecību nevēlējās.

Motīvu daļa

Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija, uzklausījusi prokurora, apsūdzētā un viņa aizstāvja viedokļus, izvērtējusi apelācijas sūdzības motīvus un krimināprocesā pārbaudītos pierādījumus, secina, ka pirmās instances tiesas spriedums atceļams daļā par /pers. A/ notiesāšanu par inkriminētā 2017.gada 20.septembra nodarījumu un šajā daļā /pers. A/ attaisnojams, kā arī, pirmās instances tiesas sprieduma atceļams daļā par /pers. A/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta trešo daļu un daļā par /pers. A/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu.

Ar pirmās instances tiesas spriedumu konstatēts, ka /pers. A/ neatļauti iegādājās, glabāja un realizēja psihotropo vielu lielā apmērā. Pirmās instances tiesa konstatējusi, ka noziedzīgais nodarījums izdarīts šādos apstākļos.

/pers. A/ pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotos apstākļos līdz 2017.gada 20.septembrim no pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotas personas neatļauti iegādājās realizācijas nolūkā 58,907 g vielas, kas satur 4,123 g psihotropās vielas metamfetamīna (vielu grupa "Amfetamīns"), t.i., psihotropo vielu lielos apmēros. Turpinot savu nelikumīgo psihotropo vielu realizācijas nolūku, /pers. A/ 2017.gada 20.septembrī ap pulksten 20.30 /adrese 2/par naudu realizēja 58,905 g vielas, kas satur 4,123 g metamfetamīna, personai, pret kuru krimināprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā. Šādas /pers. A/ darbības pirmās instances tiesa kvalificējusi pēc Krimināllikuma 253.[1]panta trešās daļas.

Apelācijas sūdzībā /pers. A/ faktiski pēc būtības nav apstrīdējis savu vainu inkriminētajos nodarījumos, bet ir lūdzis atzīt viņam inkriminētās darbības kā vienotu nodarījumu, lūdzis izbeigt krimināprocesu nodarījumā, kas inkriminēts kā izdarīts līdz 2017.gada 6.oktobrim, pamatojoties uz Krimināllikuma 254.panta nosacījumiem, kā arī, apstrīdējis atsevišķus pirmās instances tiesas secinājumus.

Saskaņā ar Krimināprocesa likuma 562.panta pirmo daļu tiesas izmeklēšana un tiesas debates apelācijas instances tiesā notiek sūdzībā vai protestā izteikto prasību apjomā un ietvaros, kurus nedrīkst pārsniegt, izņemot gadījumus, kad apelācijas instances tiesai rodas šaubas par pirmās instances tiesas konstatēto apsūdzētā, dalībnieku vai līdzdalībnieku vainu vai atbildību pastiprinošiem apstākļiem.

Tiesas kolēģija atzīst, ka konkrētajā krimināllietā ir pamats pārsniegt apelācijas sūdzības robežas attiecībā uz apsūdzētā /pers. A/ notiesāšanas pamatotību nodarījumā, kas inkriminēts kā izdarīts līdz 2017.gada 20.septembrim.

Kā izriet no pirmās instances tiesas sprieduma, apsūdzētā /pers. A/ vainīgums šajā daļā pamatots tostarp ar pierādījumiem, kas iegūti, veicot operatīvās darbības pasākumus attiecībā pret personu, pret kuru krimināprocess izdalīts atsevišķā lietvedībā (turpmāk – Persona).

Kā izriet no krimināllietas materiāliem, krimināprocess Nr./numurs/ pret Personu uzsākts 2017.gada 20.septembrī atbilstoši Krimināllikuma 253.[1] panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma pazīmēm. 2017.gada 27.septembrī krimināprocess sadalīts, izdalot no tā atsevišķā lietvedībā pret Personu uzsākto krimināprocesu.

No liecinieka /pers. C/ pirmās instances tiesā sniegtās liecības izriet, ka 2017.gadā viņam bijusi izstrādes lieta pret /pers. B/ un izstrādes laikā noskaidrots, ka /pers. B/ amfetamīnu piegādā /pers. A/. /pers. C/ norādīja uz apstākļiem, kad /pers. B/ tikās ar /pers. A/ 2017.gada 20.septembrī. Vēlāk, aizturot /pers. B/, pie viņa atrasts metamfetamīns un tika nolemts veikt speciālo izmeklēšanas eksperimentu.

No Augstākās tiesas 2017.gada 30.novembrī izsniegtās uzziņas izriet, ka 2017.gada 11.septembrī tika akceptēts sevišķajā veidā veicamais operatīvās darbības pasākums – /pers. B/ operatīvā nepublisku sarunu noklausīšanās par tālruni. Pasākums akceptēts līdz 2017.gada 11.oktobrim.

Viens no Krimināprocesa likumā noteiktajiem pierādījumu vērtēšanas kritērijiem ir pierādījumu pieļaujamība, kuras nosacījumi ietverti Krimināprocesa likuma 130.pantā. No šā panta otrās daļas izriet nepieciešamība izvērtēt, vai pierādījums iegūts, ievērojot krimināprocesa pamatprincipus, no šā panta trešās daļas – izvērtēt, vai pierādījuma iegūšanā nav pieļauti Krimināprocesa likuma pārkāpumi.

Tiesas kolēģija secina, ka operatīvā izstrāde tika veikta attiecībā pret Personu, atbilstoši likumam akceptējot personas nepublisku sarunu noklausīšanos, taču krimināprocesā nav konstatētas ziņas, ka būtu uzsākta operatīvā izstrāde attiecībā pret /pers. A/ 2017.gada 20.septembrī.

Operatīvās darbības likuma pirmā daļa noteic, ka, ja operatīvās darbības subjekta rīcībā ir informācija par konkrētām personām (iegūta arī operatīvās pārbaudes rezultātā) un tā dod pietiekamu pamatu turēt šīs personas aizdomās par noziedzīga nodarījuma gatavošanu vai izdarīšanu vai par valsts vai sabiedrības drošības apdraudējumu, vai arī tās tiek meklētas par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, attiecībā uz šīm personām jāuzsāk operatīvā izstrāde.

Savukārt, saskaņā ar Operatīvās darbības likuma 22.panta trešo daļu par operatīvo izstrādi jāierosina operatīvās izstrādes lieta, bet personas, attiecībā uz kurām tiek veikta operatīvā izstrāde, iekļaujamas operatīvajā uzskaitē. Šī likuma ceturtā daļa noteic, ka operatīvās izstrādes procesā var izmantot jebkurus šā likuma 6.pantā norādītos operatīvās darbības pasākumus un 7.pantā minētos šo pasākumu veikšanas veidus.

Tiesas kolēģija secina, ka krimināprocesa materiāli nesatur ziņas par to, vai apsūdzētais /pers. A/ pirms Personas aizturēšanas 2017.gada 20.septembrī, bija iekļauts operatīvajā uzskaitē, turklāt, no liecinieka /pers. C/ liecības secināms, ka operatīvās izstrādes lieta tika uzsākta tikai pret Personu. Tiesas kolēģija secina, ka līdz ar to pastāv saprātīgas šaubas par to vai operatīvās izstrādes lietas, kura nebija uzsākta pret apsūdzēto /pers. A/, ietvaros iegūtās ziņas par faktiem ir atzīstamas par likumīgi iegūtām un, ka šīs ziņas būtu izmantojamas /pers. A/ vainīguma pierādīšanā noziedzīgā nodarījumā, kas inkriminēts kā izdarīts 2017.gada 20.septembrī.

Krimināprocesa likuma 130.panta trešā daļa noteic, ka ziņas par faktiem, kuras iegūtas, pieļaujot citus procesuālos pārkāpumus, uzskatāmas par ierobežoti pieļaujamām un var tikt izmantotas pierādīšanā tikai tādā gadījumā, ja pieļautie pārkāpumi ir nebūtiski vai var tikt novērsti, tie nevarēja ietekmēt iegūto ziņu patiesumu vai ja to ticamību apstiprina pārējās procesā iegūtās ziņas.

Tiesas kolēģija atzīst, ka pirms operatīvo darbību veikšanas operatīvā izstrāde pret /pers. A/ nebija veikta, līdz ar to, nekādas ziņas, kas ļautu turēt aizdomās /pers. A/ par noziedzīga nodarījuma izdarīšanu vai gatavošanos, nebija iegūtas. Ņemot vērā minēto, tiesas kolēģija secina, ka nav ievēroti Operatīvās darbības likuma 22.panta pirmās un trešās daļas nosacījumi.

Tiesas kolēģija uzskata, ka lietā ir pieļauts procesuālais pārkāpums, ka operatīvās izstrādes lieta uzsākta pret citu personu, operatīvās izstrādes

lietas ietvaros veiktas operatīvās darbības pret citu personu, taču tajā iesaistīts /pers. A/, faktiski veicot operatīvās darbības arī pret viņu. Minētais pārkāpums nevar tikt atzīts par nebūtisku procesuālo pārkāpumu un tas vērtējams kā Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijā garantēto tiesību, tostarp tiesību uz taisnīgu tiesu, pārkāpums. Šāda atziņa judikatūrā ir pausta vairākkārt *(skat. Augstākās tiesas Krimināllietu departamenta 2014.gada 2.decembra lēmumu lietā Nr.SKK-802/2014; 2015.gada 27.maija lēmumu lietā Nr.SKK-325/2015).*

Konstatējot apsūdzību pamatojošo pierādījumu neatbilstību Kriminālprocesa likuma 130.panta otrās daļas 4.punktā un trešajā daļā paredzētajiem pierādījumu pieļaujamības kritērijiem, tiesas kolēģijai nav pamata vērtēt apsūdzības uzturētos argumentus attiecībā par noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts līdz 2017.gada 20.septembrim.

Tiesas kolēģijas ieskatā nav juridiski izšķirošu citu atsevišķi pastāvošu un ar operatīvo darbību nesaistītu faktu, kuri būtu jāvērtē kopumā un savstarpējā saistībā. Konkrētajā gadījumā Personas, pret kura bija uzsākta operatīvās darbības lieta un pret kuru veiktas operatīvās darbības, liecības, eksperta atzinums daļā par narkotisko vielu, kas iegādāta 2017.gada 20.septembrī operatīvās pasākuma laikā, faktiski ir vienas un tās pašas ziņas, kas izriet no pret apsūdzēto prettiesiski veiktām operatīvajām darbībām.

Vērtējot apelācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka /pers. A/ atbrīvojams no krimināatbildības par inkriminēto noziedzīgo nodarījumu, kas izdarīts līdz 2017.gada 6.oktobrim, jo apsūdzētais labprātīgi izdevis narkotiskās vielas policijas darbiniekiem, tiesas kolēģija secina, ka šajā daļā pirmās instances tiesas spriedums atstājams negrozīts.

Krimināllikuma 254.panta nosacījumi paredz, ka persona, kura labprātīgi nodevusi narkotiskās, psihotropās, jaunas psihoaktīvās vielas vai tās saturošus izstrādājumus, kuru aprite ir aizliegta vai ierobežota, vai labprātīgi paziņojusi par to iegādāšanos, glabāšanu, pārvadāšanu vai pārsūtīšanu, tiek atbrīvota no krimināatbildības par šo vielu lietošanu, iegādāšanos, glabāšanu, pārvadāšanu vai pārsūtīšanu.

Kā izriet no liecinieces /pers. F/ liecības pirmās instances tiesas sēdē, viņa šajā kriminālprocesā bija procesa virzītāja un vairākkārt, pirms drošības līdzekļa piemērošanas, tika apsūdzētajam /pers. A/ piedāvājusi parādīt narkotisko vielu glabāšanas vietu. Tikai pēc drošības līdzekļa – apcietinājuma – piemērošanas /pers. A/ norādīja uz narkotisko vielu glabāšanas vietu. Policijai bijis zināms, ka /pers. A/ ir šāda glabātuve, bet nebija vēl noskaidrota precīza tās atrašanās vieta. /pers. A/ palīdzējis atrast šo vietu pēc apcietinājuma piemērošanas, taču arī bez /pers. A/ palīdzības policijas darbinieki šo glabātuvi būtu atraduši.

Tiesas kolēģija secina, ka /pers. A/ atbrīvošanai no krimināatbildības par psihotropo vielu glabāšanu lielā apmērā nav nekāda tiesiska pamata. Kā izriet no juridiskajā literatūrā paustajām atziņām, narkotisko vielu, psihotropo vielu, jaunu psihoaktīvo vielu vai tās saturošu izstrādājumu, kuru aprite ir aizliegta vai ierobežota, nodošana atzīstama par labprātīgu gadījumos, kad personai bija reālas iespējas turpināt neatļautas darbības ar šīm vielām un viņa reāli apzinājās iespēju tās turpināt (*skat. U.Krastiņa, V.Liholajas, D.Hamkovas Krimināllikuma komentārus. Trešo daļu (XVIII-XXV nodaļa). Tiesu namu aģentūra, 2016, 387.lpp.).*

Kā izriet no krimināllietas materiāliem, apsūdzētais /pers. A/ tika aizturēts 2017.gada 2017.gada 6.oktobrī, 2017.gada 7.oktobrī /pers. A/ piemērots drošības līdzeklis – apcietinājums. Garāžas /numurs/, /adrese/ apskate, kuras laikā atrastas un izņemtas psihotropās vielas, veikta 2017.gada 7.oktobrī pulksten 17.50, t.i., laikā, kad /pers. A/ vairs nebija reālas iespējas turpināt neatļautas darbības ar psihotropajām vielām. Pirmās instances tiesa /pers. A/ sniegto palīdzību izmeklēšanai spriedumā ir novērtējusi un pamatoti atzinusi par viņa atbildību mīkstinošu apstākli saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu.

Apelācijas sūdzībā netiek apstrīdēts, ka /pers. A/ laika periodā līdz 2017.gadam ir glabājis psihotropās vielas lielā apmērā, kā arī netiek apstrīdēts, ka /pers. A/ ir realizējis psihotropo vielu Personai. Tiesas kolēģija secina, ka pirmās instances tiesa ir pareizi izvērtējusi apsūdzētā vainas pierādījumus šajā daļā un pievienojas šiem pirmās instances tiesas secinājumiem.

Apelācijas sūdzībā apstrīdēts, ka /pers. A/ izdarījis divus atsevišķus noziedzīgus nodarījumus, uzskatot, ka izdarījis atsevišķu (turpinātu) noziedzīgu nodarījumu. Tiesas kolēģija, ievērojot, ka par viena inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu /pers. A/ ir attaisnojams, secina, ka nav pamata vērtēt apelācijas sūdzībā norādīto šajā daļā.

Apelācijas sūdzībā apstrīdēta tiesas sniegtā argumentācija, ka 2017.gada 6.oktobrī /pers. A/ devies uz slēptuvi pēc vielas, jo tās viņam nav bijis līdzi uz tikšanos ar /pers. B/, jo šādas ziņas nesatur kriminālprocesa materiāli.

Tiesas kolēģija secina, ka apelācijas sūdzībā pamatoti apstrīdēts šāds tiesas secinājums, jo ne no rakstveida pierādījumiem, ne liecinieku sniegtajām liecībām un atzīstams par pieņēmumu un no pirmās instances tiesas sprieduma izslēdzams. Vienlaicīgi tiesas kolēģija secina, ka minētais tiesas pieņēmums pēc būtības neietekmē ne noziedzīga nodarījuma faktiskos apstākļus, ne juridisko kvalifikāciju.

Nosakot sodu apsūdzētajam /pers. A/, pirmās instances tiesa pamatoti ņēmusi vērā apsūdzētā atbildību mīkstinošo apstākli un divu atbildību pastiprinošos apstākļus, noziedzīgā nodarījuma raksturu, sevišķo smagumu un pamatoti atzinusi, ka /pers. A/ sods nosakāms reālas brīvības atņemšanas veidā.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 563.panta pirmās daļas 3.punktu Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģija

nosprieda

atcelt Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2019.gada 28.marta spriedumu daļā par /pers. A/ notiesāšanu pēc Krimināllikuma 253.^{1}panta trešās daļas (2017.gada 20.septembra nodarījums), daļā par /pers. A/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta trešo daļu, daļā par /pers. A/ noteikto sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu.

/pers. A/ pret viņu celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 253.^{1} panta trešās daļas (2017.gada 20.septembra nodarījums) atzīt par nevainīgu un attaisnot.

/pers. A/ par Krimināllikuma 253.^{1} panta trešajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu (2017.gada 6.oktobra nodarījums) noteikt sodu brīvības atņemšanu uz 5 (pieciem) gadiem 1 (vienu) mēnesi un probācijas uzraudzību uz 2 (diviem) gadiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu, noteiktajam sodam pilnībā pieskaitīt sodu, kas noteikts ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2018.gada 8.maija spriedumu un galīgo sodu /pers. A/ noteikt brīvības atņemšanu uz 5 (pieciem) gadiem 1 (vienu) mēnesi un probācijas uzraudzību uz 2 (diviem) gadiem, piespiedu darbu uz 80 (astoņdesmit) stundām, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 4 (četriem) gadiem.

Pārējā daļā pirmās instances tiesas spriedumu atstāt negrozītu.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 dienu laikā kasācijas kārtībā Augstākajā tiesā Kriminālprocesa likuma 574. un 575.pantā paredzētajos gadījumos, iesniedzot sūdzību vai protestu Rīgas apgabaltiesā.

Pilns nolēmums pieejams 2019.gada 5.septembrī.

Tiesas sēdes priekšsēdētāja Ingūna Amoliņa

Tiesnese Smaida Gļazere